

ונכללו זה בזיה ונחיה אחד. וודוד הפליך רצה ליתמר בפסקוק מהה יחוֹד אַמְדָה.

ואם תאמר, לפה התמזה הפסקוק מהה בתפלת מנחה של שבת? נאה הוא להיות בשבת באותה תפלה מנחה ולא בתפלת חל, שודאי אין תפלה מנחה של שבת כמו חל. משום שהרי בחל בשעת המנחה, פלאי הדין בעולם ואינו עת רצון, אבל בשבת כסכל הרוגו הוסר והכל נכל באחד, וכך על גב שמחתו רר דין, זו התבשיות, ולכן א|ריך
| |
 פסקוק של יחוֹד ליחד את כל הדינונות. שכישיש יחוֹד, הדין מתחבר ונכל בرحמים והכל מתחפס, ואנו בתוכע עת רצון. עת רצון פולל הכל כאחד. והדין מתחפס באותו זמן, ויש שמחה בכל.

משה הספיק מן העולם באותה שעת תפלה מנחה של שבת, בשעה שנמצאת עת רצון. ובאותה שעה רצון היה למעלה, וצער למטה, ועל זה נגעלו השערים בשבת משעת המנחה ומעלה. אילו שערים נגעלו? שער בית המקדש, כדי להזכיר את משה הרועה הגאנן שהתורה התבטלה בגולו.

באות זו מן בית המקדשו של משה בטול, כל שכן האחים. מי וואה את שער בית המקדשו של משה שנגעלו, ושלא נגעלו כל האחים? פשה תורה של משה עצוכה עליו באוטו זמן, מי לא עצוב? משום כך כל שער בית המקדש נגעלו, והאטרכו כלם לזכך את הקדוש ברוך הוא בדרך שבך, והינו (תהלים לו) צדקתו מהררי אל.

עת רצון. עת רצון: אוֹף הַכִּי, כֵּלָא אִיהוּ בחרדא, עת חד, רצון חד, אַתְכַלְיוּ דָא בְּדָא, ויהו חד. וודוד מלכָא בְּעָא ליחדא בהאי קרא, יחוֹד אַחֲדָא.

יאי תימא, אםאי אתמי האי קרא, בצלותא דמנחה דשבת. יאות איהו למשהו בשבת בההיא צלotta דמנחה, ולא בצלotta דחול, דודאי לאו צלotta דמנחה דשבת בחול. בגין דהא בחול בשעתא דמנחה, פלייא דינא בעלמא, ולאו איהו עת רצון. אבל בשבת, דכל רוגזא אתודי, וככל אתכליל בחרדא, וועל על גב דינא אהער, אתפסמו תא איהו, ועל דא אצטריך קרא דיחוֹדָא, ליחדא כל דרגין, דבד הוֹי יחוֹדָא, דינא אהחבר ואתכליל ברחמי, ואתפסם כלא, וכדין עת רצון בתיב. עת רצון, כליל כלא בחרדא. ודינא אתפסם בבהוא זמנא, והוו חדוּה בכלא.

משה אסתלק מעלמא, בההיא שעטה דצלotta דמנחה דשבת, בשעתא דעת רצון אשתקה. ובההיא שעטה רעווא הוה לעילא, וצערא לתטא, ועל דא נגעלו טרעין בשבת, משעתא דמנחה וליילא. מאן טרעין נגעלו. טרעין דבי מדרשא, בגין לארכרא למשה רעיא מהימנא, דאוריתא אתבטלא בגיןיה.

בזהוא זמנא, בי מדרשא דמשה אתבטיל, כל שכון אחרניין. מאן חמוי טרעין דבי מדרשא דמשה Dunnuelo, דלא נגעלו אחרניין כלחו. אוריתא דמשה עציבא עלייה בההוא זמנא, מאן לא עציב. בגין כך כל פריעי דבי מדרשי נגעלו, ואצטריכו כלא לצדקה ליה לקודשא בריך הוא בארכ שבחא, והיינו (תהלים לו) צדקתו כהרי אל.